

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Minona

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 164.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403939382688/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

skab, og jeg hørte dem – takke Gud for hendes Død! Ja, Minona! hendes egen Moder takkede Gud for sit Barns Død – og for en *saadan* Død. Jeg hørte det, siger jeg dig – og jeg forbandede dem ikke!»

Minona saae paa hende med flammende Øine. »Jeg vilde have hadet dem – de havde jo myrdet hende?» udbød hun lidenskabeligt.

»Nei«, svarede Tyra, idet Udtrykket i hendes Ansigt forandrede sig. »Der er noget helligt ved en sand og dyb Sorg, selv om den er uretfærdig i sin Yttring og ugrundet i Aarsagen! Jeg var betaget af Rædsel og Gru – mit Hjerte vendte sig fra hende – men ved Synet af den fortærende Smerte, hvorunder hun selv leed, gik alle mine stridende Følelser op i Medlidenhed. Og jeg kunde ikke trøste hende! Jeg var den Eneste hun havde tilbage, det Væsen, hvortil hun knyttede Ruinerne af sin moderlige Stoithed og Kjærlighed – og jeg havde intet beroligende og formildende Ord til hende! hendes Sorg var ikke min Sorg, skjøndt den havde samme Gjenstand! De Tanker, hvori jeg søgte Opreisning for mit piinte Hjerte, vilde fylde hendes Sjæl med Rædsel og Angst for mig. Saaledes stod Clara bestandigt imellem os!

Efter hendes Død besluttede mine Forældre igjen at begynde det gamle selskabelige Liv. Jeg følte, at det var et Offer, de bragte, for om muligt at sikre mig den Stilling, og de verdslige Fordele, der forekom dem som det høieste, et Menneske kan attraa, og jeg paaskjønnede denne Omhu for mit Vel, skjøndt jeg for min egen, saavel som for deres Skyld havde foretrukket et afsondret og stille Liv. Vore Sale blev atter Samlingsstedet for den fornemme Verden, og Moder bevægede sig paa sin gamle Bane som en Stjerne af første Rang – men Glæden var forsvundet af hendes Smil, og Friskheden af hendes Skjønhed. Man respecterede hendes Ulykke, og beundrede den Fatning, hvormed hun bar den. – Jeg havde ved alt, hvad jeg saae og hørte, kun een Tanke – var det med Ret eller Uret, at denne Verden, hvori jeg bevægede mig, fordømte min Søster, der for saa kort Tid siden havde været den Skønneste blandt de Skjønne, den mest beundrede og tilbedede! – At der gives Mysterier, hvori man ikke kan eller tør trænge ind, følte jeg hvergang jeg gik ulbage til det Forhold, man regnede hende til Vanære. Men jeg hav-